

[Arne Melchior]

stigende tal. Dette være bare nævnt som et af eksemplerne på, at det såmænd ikke står så dårligt til, at det er nødvendigt at komme med gennemgribende nye ting.

Nu er vi såmænd ikke nervøse for, at lovforslaget kommer til at figurere på statistikken over vedtagne love i indeværende samling. Det tager vi helt roligt og afslappet. Det sker ikke. Selvfølgelig kan man ikke på et par måneder færdiggøre denne sag. Jeg tror såmænd heller ikke, det sker i næste samling. Det skal altså her være anmeldt, at det fra vort partis side ikke har noget kissejav. Det betyder ikke, at vi under alle omstændigheder vil være imod ændringer, som vi anser for forbedringer, men jeg mener ikke, det haster, og det tror jeg også nok at behandlingen vil komme til at vise.

Selv fru Ingerlise Koefoed, som havde mange lovord, og som gerne ville medvirke meget positivt, brød staven over lovforslaget på ganske væsentlige områder, så der skal nok blive rigeligt med vanskeligheder til, at det tager nogle år. Jeg føler mig overbevist om, at både befolkningen og biblioteksvæsenet kan leve udmærket med det.

Man kunne benytte alle sine 10 minutter til bare at tale om den første sætning: »De offentlige biblioteker er en helhed.« Der er en kommentator i et af bladene, der forleden dag skrev: »I forhold til hvad?« Jeg læser det – sådan kan det i hvert fald også læses – som en meget centralistisk målsætning.

Et af resultaterne af denne grundlæggende filosofi er, at man vil have forskningsbibliotekerne lagt ind under kulturministeriet under et fælles biblioteksdirektorat. Jeg kan lægge hånden i ilden på, at det vil ske imod vores stemmer, og jeg går ud fra, at det aldrig vil ske. Jeg synes, det er en helt forkert tanke.

Skolebiblioteker og folkebiblioteker har for en stor del af brugernes vedkommende et sammenfaldende publikum, og dér må være en klar koordination, således at man måske kan spare, og således at betjeningen kan ske så hensigtsmæssigt som muligt. Der behøver ikke absolut at være dublinger mellem, hvad der findes på skolebiblioteket og i folkebiblioteket. Dér er i hvert fald et sammenfald af brugerkredse, men det er der sandelig ikke, når det drejer sig om forskningsbiblioteker.

Må jeg henvise til, hvad Industrirådet har sagt. Man siger i sin skrivelse, at det foreliggende lovforslag ikke er »egnet til at skabe rammerne for en udvikling af vore forskningsbiblioteker afstemt efter de professionelle brugeres behov inden for forskning og erhvervsliv«.

Det er ikke kun fra erhvervslivet, man protesterer. Planlægningsrådet for forskningen siger i sit brev af 14. oktober 1981, at planlægningsrådet »må tage afstand fra det foreliggende lovudkast fra ministeriet for kulturelle anliggender. Et mindretal i PRF vil dog kunne tilslutte sig forslaget«.

Jeg synes, det er ganske fint udtrykt i skrivelserne fra Dandok – statens udvalg for videnskabelig og teknisk information og dokumentation – hvor det hedder, at man må »fraråde gennemførelsen af det forslag, som er udformet af bibliotekskommissionens flertal, og i stedet anbefale det forslag, der er fremsat af et mindretal i bibliotekskommissionen (Palle Birkelund, Ernst Goldschmidt og Morten Laursen Vig), hvorefter forskningsbibliotekerne samles i en særlig styrelse under undervisningsministeriet«.

Det kan vi tilslutte os, og jeg håber, jeg har begrundet det.

Må jeg hastigt sige, at vi kan ikke være med til de nye økonomiske krav, som kulturministerens lovforslag opstiller, ikke fordi vi ikke gerne vil være rundhændede og flotte – det er da dejligt, hvis man kan låne billeder, skulpturer og plader og bånd – men det er der altså bare ikke råd til, og denne centralisme, der ligger i, at kommunerne skal fratages frihed på disse områder, således som også kristeligt folkeparti påpeger det, kan vi absolut ikke støtte.

Skulle der være mulighed for at bruge flere penge på biblioteksvæsenet, vil jeg foretrække, at disse penge tilfalder forfatterne, altså de mennesker, som, om jeg så må sige, skaber grundlaget for, at der overhovedet er en bogbestand og noget at låne. De er bestemt ikke for godt aflagt i forhold til dem, der er med til at låne bøgerne ud, altså formidle dem ud. Jeg ønsker ikke noget nedskåret for bibliotekarer og biblioteksvæsenets medarbejdere, men forfatterne er for dårligt aflagt.

Der tales om lighed for alle borgere, ikke mindst efter geografiske kriterier. Det er selvfølgelig et meget smukt mål, som vi også